

Mine fodspor henover himlen

digte af Christian Bonde Korsgaard
forlaget tab&nar, cc. PalePoets, 2011. Alle rettigheder, etc.
tak til Morten og Torben. Dedikeret til Sanni

INVOKATION

Ser du fuglene?
Det gør jeg
henover himlen.

Jeg lytter til væggene
og hører ikke noget?
Kradskrads. Skribleskrable.

Dit navn. Din sjæl.

NAVNET PÅ DIN SJÆL.

Jeg var de glidende nætters skygge
henover de særeste vinduesruder.

Jeg var et udtværet aftryk af tabte tider
i genskæret fra himlen

lige ved siden af dig.

ELEFANT / DRØM

At vente er at vente på tærsklen til det ukendte man aldrig når frem til. Det som kedsomheden bevogter. At vente er at vente foran et hus der ingen døre har og hvor omkring intet bevæger sig, ikke en vind, ikke en kat, ikke et øje. Ser du? Overalt ikke noget særligt, bare den forfærdelige følelse af at noget nærmer sig og bare bliver ved med det, uden nogensinde at komme frem. Ondt i ryggen og et suk får man ud af det. Ingen kommer ud, for ingen er derinde. At vente er at lytte til stilheden og at vente på at en tegning af solen begynder at skinne. At blive fastholdt foran alt eller intet uden at vide med ryggen til verden og ansigtet ind i en mur. Er at vente

hvor hver dag ender i glemsel
ender hver dag i glemsel. Hvem
husker dog det? Jeg ville sige ...

Rimfrosten på min barndom. Duggen er faldet
faldet og frosset til. Huse i tåge. Lyden af bilerne
nede på gaden
og fuglesang. Har ingen bogstaver i sig. Alt det
jeg har efterladt i søvnen bag mig. Prisen for at vågne.
Kun drømmerne ved hvor høj den er.
Alle andre har glemt det.

Og så er alt forandret. Intet har ændret sig. Alt er forandret. På papiret. Brændt ind i papiret. Stearinlys foran morgenen. Den allersidste nattevågen brugt på at læse. Hver gang du skal finde vej, ved du, du kan spørge mig, hvem er jeg?

Jeg er kortet
over træernes hvisken udenfor vinduet
vindens tyste sang som du hører gennem drømme
du glemmer mens de finder sted.

MED ORDENE SOM SEJL

Fra dybet har jeg kaldt dig, hører du?
du der bærer mine mestres navne
for at fortælle dig, vi kører nu
og vi sejler mod fremmede havne

henover årenes dyb, henover
ødelæggelsen af det vi møder
på billedet af bølger der gløder
henover alt det der endnu sover.

Hvis fejlene, øjnene og blodet
hvis neglene, løgnene og modet
... lad os stjæle i morgen, vil du det?

Kom nu med. Lad os prøve, lad os se.
Giv mig nøglen. Uden frygt, uden håb
vil jeg åbne dørene for min dåb.

EN VEN I NØDEN

Ikke en tåre har jeg at give
til dig. Din ildebrand er din egen
alene og hvad er der i vejen
med det og med dig? Hvad vil du skrive

når tavsheden begynder at rive
i alt det du ikke får tilbage
om så din sidste sang blev en klage:
Min sjæl, hvorfor er vi dog i live?

Når vores drømme bliver for tunge
til at slæbe rundt i støvet over
nuets stik og dengang vi var unge

må vi slå hul på den søvn der sover
så rusen og rædslen i en flaske
kan brænde op og flyve som aske.

SILDIG OPVÅGNEN

Drømme jeg ikke magter at bryde
fører min hånd fremad og tilbage
i endnu en af de spildte dage
uden at synke, uden at flyde

over bogstavers spøgelseslyde.
Som om hele verden er forsvundet
går jeg nu rundt med tankerne spundet
ind i sære ting der kun kan tyde

på at alting minder mig om noget
jeg hverken kan huske eller glemme.
Hvem var det der kaldte? Hvem har fået

mig lokket helt herud hvor min stemme
drukner i tegn og jeg tror jeg tåbe
flakker rundt inde i en dugdråbe.

EFTERÅR

Dagen før i morgen er en grå flod
hvor skygebilleder glider afsted.
Jeg står ved bredden under et træ med
hvid sol alene gennem grene mod

mine visne tanker. Ved træets rod
lægger jeg mig ned for at lytte til
vindens stemme og om den igen vil
tale om alt det jeg aldrig forstod.

Men træer, grene og vind kan ikke
sige stort om alt det der forsvinder
og hvis sorte søvn skal til at stikke

hul i lyden når de sidste minder
om hele verden der på mig kalder
kun svares af bladene der falder.

FØDSELSDAG I SEPTEMBER

Tænker du aldrig over skyerne
der bruger hele deres liv på at
tale til din sjæl, over byerne
der drukner i larm, lys og vrimmel sat

i spænd mod gader af regn og af nat
eller over årene de mange
og den måde hvorpå de glider glat
igennem dig, årene de lange.

Du ved jo nok at man bedst kan fange
et glimt af træernes blinde lykke
når ordene bliver alt for trange

til at tegne selv det mindste stykke
af himlen blå bagved sorte kviste.
Selv din egen glemsel skal du miste.

ET KORT FRA LUXOR

Jeg fik et postkort fra Egyptens land
et billede af søjler eller ben
brudte og halvt begravede i sand
og kongerækker mejslede i sten.

På bagsiden stod der: "... og så kan man
se resterne af Rhamses' statue.
Utallige turister rundt omkring
ser på magten i hans pandes bue

ser den ihjel og er ligeglade.
Til alle sider ud i ingenting
som med tomme ord på gamle blade

strækker sig ud i natten, kold og sort
uden grænser, uden vækst, den flade
den ensomme og øde ørken bort.”

MIT NAVN I BEVÆGELSE

Mit navn i bevægelse
i stilstanden
i min stemme.
Min sjæl brændende

blandt sivene
i tiden breder varmen
sit røde støv ud overalt.
Ingen snak på indersiden

begravet i lys for sent
at vende om vil jeg
bare lige se engang jeg
ved ikke hvad

uden at vide
hvad jeg ikke ved
om dine vinger
har jeg aldrig set

en sang om
dræbte billeder
og brudte lys
har jeg glemt.

Ramt i skulderen
af en falden vinge
af glas
er på vej

for at lægge alle antydninger
om flammer og masker
for sent overalt
i min stemme

i stilstanden der
bevæger sig uendeligt
langsomt gennem mit navn
begravet blandt sivene.

JEG VIL TIE

Ensomme lysstriber
rørte sig bag
en svindende dag
i begyndelsen af maj

i nogle minutter
med hænderne på ryggen
af svømmende blomster
som vandarme førte med sig.

HELT ALENE FORAN ALLE DEM

Alt gemt i søvnen for hvilken forbrydelse. Ja, jeg spørger.

Alt er jeg med skæbnens kolde løgne og efteråret

det nærmeste

vi nogensinde kommer sandheden svævende

i en blå sten.

Jeg tror at det jeg er, er det eneste jeg er og at alt det andet

vil forvandle os til dagslys. Har jeg da ikke fortjent
mine brandsår af denne skrift uden ophør
uden øjne hvor døden har slettet sine tænder
i mit kød. Jeg spørger. Jeg tabte

mig selv ned i larmen fra alle de andre da de
bad ned til den gamle gud i jorden og nu
er det for sent. Kejseren kommer. Skynd dig. Tro
dine egne øjne. Med min hånd mod et misfoster

af lyset vågner jeg for første gang i vinden. Er du med?
En storm er på vej, vores storm, vores vej. Den sidste tid
er lige forbi og nu falder regnen for at lægge vores minder
om havet og solen til hvile i sølv.

Den dag alting går i stykker vil
mit spøgelse stå på den sidste bro
og holde øje med at dit inden længe
falder lige ned i en bog af vand.

HVORFOR I DAGENE TILBAGE

Dag for dag bliver mit ansigt i spejlet
en ting lidt tungere at bære. Minutterne
fyldes af sand kan jeg mærke helt tydeligt
i min hals og på min stemmes svage rysten

over tusinde ting og tanker og gennem alle de tabte år.

Ser

du? Vores bedste i dagene forsvinder ikke helt i dagene.

Vi taler ikke. Vi véd hvad vi skal gøre. Med

livet i hænderne og ikke et billede.

MIN SKYGGE ER EN DØR

Lysende fingre danser
i mit strubehoved
når jeg tænker på det
i dine øjne der vækkede
min sjæls tørst
efter sig selv.

Bevægelse i udkanten
af mine tanker et felt der vokser
sig større og større. Billeder
af mig selv vandrer

kredser og flokkes omkring udkanten
af det jeg ikke kan se, det der ikke må ske.
Lyden af ødelæggelse. Kan du høre?
Sidste skrig. Skærende latter. Hvem?
Som om jeg leder efter noget der ikke findes
inde i det øjeblik glasruden endelig splintres.

ET KÆRTEGN FOLDET I PAPIR

Min gamle drøm om en dag at have skrevet en sætning
hvor ved vejs ende ethvert bogstav vil være gået op i røg
og det er umuligt at huske og umuligt at glemme at et
øjeblik og en sætning og et ord og en gentagelse er blusset
op igen.

Et sted i tiden lader noget uden navn
som om det vågner i mit blik vendt indad uden at se
andet end bogstaverne der bliver tilbage.

En skygge af døende erindring krydser solen og tiden
forsvinder. Ordene ind i øjnene til sig selv for længe siden
blevet og sendt en besked ville den så ikke, ville du, ville
stjernerne vente – bare en enkelt nat ud i det blå og lyset i
dit hjerte som styrter ned over et tårn i skyggen af døende
erindring krydser solen.

Et sted blandt de døde træer har jeg
gemt mit håb om at blive fundet igen
i dine øjnes bevægelse henover himlen.

To skridt fra målet nu i hvilken retning. Vi husker de usle
ord alligevel i øjnene krydser solen fra denne jord, den
sorte jord hvor maskerne brænder af gentagelse igen
uden ende har jeg aldrig set i øjnene andet end mig selv.
Et kærtegn foldet i papir og en besked skrevet med
kuglepen under regnen stiller sig lige foran mit sidste
billede af dengang du sagde

for dig alene
vil jeg vågne

JUPITER, II. TIDEN, TIDERNE

Sig breder ud de
vingeløse stormfjer
for evigt

tænker også et barn kaldet Seshat der henter vand ved
Nilen og et barn der kommer til at slå en lerkrukke itu og
et barn der ikke vidste at aldrig komme hjem igen

og en rytter ved navn Æmilius der lige har brudt geledet
et sted i tågede Nordeuropa hvor et spyd allerede rejser
gennem luften efter hans overkrop, ved Jupiter ikke at dø
på sin plads

og Bjørn Jernside mens han hørte på forklaringen om de nyankomne op igennem Jylland på ryggen med langsomme mil fra Sønden ad vejene og over heder tofter vandløbene og de vilde skove udenom var vejen ud af landet

og Carsten Niebuhr der samler en kalksten op udenfor
Sankt Johannes Kirken på Malta en junidag. Hvor
besynderligt at himlen har lige netop den rigtige farve og
rejsen kun lige er begyndt her blandt huse på stejle
skrænter med næsten lige så lidt besvær som træ over den
sidste rand af Venus fra solskiven til den virkelige tid

og en gammel kone uden navn på vej i seng. Derude kan man høre timeslagene hver gang selv om det kun er en tarvelig klokke, og man siger til sig selv nu kommer min broder hjem fra marken. Man har tid til at vende sig før man tænder lampen

og lyset gennem røgen og lyden af ubekymret og
kedsommelig passiar gennem jazzorkestret i baggrunden
strejfer en mancheknap og rammer isterningerne svirpet
rundt i et whiskeyglas og sidst på dagen efter to tomme
tallerkener en rest af kartoffel halvdelen af en syltet agurk
og en olivensten

og han forsvandt igen. Ukendte morgener i udkanten af et sært spejl i 1889 overalt omkring os føler efter et sted at flette sammen og forbinde gennemsigtige skærme til tankemønstre flyder ned i hullet efter en stemme der ikke længere taler.

JUPITER, V. ERINDRINGER

Enkelte ark flagrer gennem nedbrændte biblioteker og han forsvandt ukendte morgener i udkanten af et sort spejl i 1889 og jeg blev til en skikkelse af en ung mand står et sted i tiden. Min puls helt i takt med hans uden nogensinde at kende til hvilesteder eller banke på ruden. Noget glider ligesom til side. Lupinerne langs vejkanterne minder mig om oldemor. De store drenge smadrer vores snemand ude på legepladsen intet at stille op.

På hug foran en hytte med en cigaret mellem fingrene i indonesisk regnvejrnat. Jeg læser Wordsworth under et træ i Ohio. På vej over en bro i forår København. Jeg spiser et stykke ananas på en pind udenfor et tempel i Bangkok. Solen ned på en gade i Alicante et øjeblik opvågner i dybet mellem to huse. En grå morgen drikker te et sted mellem Agadir og Marrakech. Regnvåd gade på cykel nat på Kirkegårdsvej, Amager. I løb henover en græsplæne med en kortærmet trøje gule og røde striber på mellem meget høje huse. Silkeborg støvregn på parkeringspladsen foran svømmehallen. Vægten af to kasser øl en lørdag augusteftermiddag på Sønderborg Havn.

Med de gule blade der faldt ned på Ohio-floden og alt det
jeg ser for første og sidste gang som i glemte drømme
lever jeg uden at dø i erindringen om marken bag
miabelletræerne en blå eftermiddag i bedstemors have.
De træer jeg lever inden i og som er det eneste jeg aldrig
glemmer, de er blevet fældet for længe siden.

JUPITER, VI. 'MIN DØD'

... hvorhenne du stikker min hånd ind i flammerne og roder rundt efter det døde punkt inde i midten men kan ikke finde det og må betale prisen. Endnu et billede af dig brænder. Jeg er nødt til at vågne. Asken i vinden og så ingenting, den søvn der holder verden på plads, alting på afstand af alt andet og mig, en drøm uden døre og alle trapper fører nedad. At bryde denne søvn er den ultimative forbrydelse.

Jupiter rører på sig og trænger sine tåger ind på alle
tænkende væsener og sætter deres søvn i flammer. Der er
fare på færde. Vand pibler ud af et flækket glas. Dråber
vokser frem. Lydene i dybet. Den inderste sø i det evige
mørke. Levende bjerge rejser sig mod himlen. Byer
forsvinder. Jeg åbner mit øje og lukker det. Der er intet
der hedder København. Længere nede af trappen og 3.000
år senere er der kun ganske få mennesker tilbage. De har
døde øjne, billekoloniernes værtsorganismer og klik klik
klik og dryp dryp dryp. Så flammer stormen op igen og
alt bliver hvidt.

Min ånde i kold luft, dit hår i vinden. Ingen andre mennesker. Himlen var hvid den dag og træerne sorte. Der var kun os to og du tog min hånd i din og sagde at det er utroligt at vi allerede skal hjem.

Ja, det er gået alt for hurtigt. Sådan går det jo og så sank stormen ned i den sorte sø for enden af alle veje og bag alle døre og alle drømme i den misdannede sol.

Jeg ser sorte fugle flyve.

Jeg ser du tænker over et eller andet og håber det er mig.

Jeg husker dit smil og din latter.

Engang blev du vred på mig. Jeg gjorde mange ting
forkert dengang og nu er det for sent, ved Jupiter ikke
flere flammer ... kom nu, jeg kan ikke mere, vil du ikke
nok ... ikke flere flammer ... er det nu jeg

EN TRÆK AF STED (FRAGMENT FRA NØGLEBOGEN)

I lufthavnen prøver jeg at erkende det der trækker os ned lige her hvor vi er og det føles som om spøgelseshænder rører ved det nederste af mine stemmebånd og laver en bølgende kom-den-ne-vej bevægelse. Jeg kan mærke mine kraveben. Ja, ja. Den samme gamle sang uden ord. Jeg har været her før. Hvor er du nu? Hvor skal du hen?

Du når aldrig frem, for sent igen ... vi venter, vi venter ...
hertil og ikke længere ... this is your final call for
boarding ... go to gate ... proceed to gate ... may I have
your attention, please ... final call ... stemmerne skratter
og bevæger sig længere ned. Drømmen bliver tungere ...
this is your final call ...

DE VENTER PÅ DIG HER
(FRAGMENT FRA NØGLEBOGEN)

Uhyrligt. En lille pige læser avisen højt for en blind gammel mand. En dreng åbner en æske der gemmer på noget, en lille figur. Hvad er det?

Udenfor står birketræerne under vand. En flod løbet over sine bredder. Noget jeg ikke kan se hvad er, flyder ned ad strømmen. Er det en pakke? Der er lys overalt.

Engel med en løves øjne ser ud til at kede sig over
nyheden om min død.

Tavst blandt engle i blå kulde står de sidste tiders gæster
og venter på dig. Uden støv, uden penge, uden ord venter
på dig og på at du blander deres navne med det
svindende lys. Byen skyder ryg mod himlen. Det ser ud
som om skyerne løber hertil, som om de raser, fra alle
verdenshjørner herhen kommer de
bange for at de kommer for sent.

Solen og døden som gemt bag gyldne fjer strømmer ud gennem sprækker af papir mellem de mørke skikkelser. Der bliver flere og flere af dem. De samler sig her, de tavse og de mange, venter, tættere og tættere på det punkt hvor du ikke er. Endnu ikke ankommet de ventende på vej de rejsende langt borte herfra er du blevet væk? Skikkelserne begynder at forstene måske i et forsøg på at ryste deres stigende utålmodighed af sig. *Vi tør ikke, vi kan ikke alene.* Det hvide område i midten af kredsen bliver mindre og mindre. Ved at blive gråt og noget eller nogen knager. Hjerter af træ i en evig sommerdag? Tanker af stål hvirvlet ud i alle vinternætters øde? Ellers. Falder

nu begynder de sidste vinger at brede sig ud over
sprækkerne mellem vandet, træerne, papiret og byen ser
det ud til at skyerne og natten har lagt sig tungt over os
her på den sidste bro uden en lyd

og så er du her.

Indholdsfortegnelse.

invokation	2
elefant / drøm	6
med ordene som sejl	9
en ven i nøden	13
sildig opvågningen	17
efterår	21
fødselsdag i september	25
et kort fra luxor	26
mit navn i bevægelse	33
jeg vil tie	37
helt alene foran alle dem	39
hvorfor i dagene tilbage	44
min skygge er en dør	46
et kærtegn foldet i papir	48
tiden, tiderne	54
erindringer	61
min død	64
en træk af sted	68
de venter på dig her	70